

Het Ruskonijn, wat is er waar?

Zeker is dat het een oud ras is. Het ras dat door ons Rus genoemd wordt heette vroeger Russisch Konijn of ook wel Russische Brandneus. Oudere fokkers onder ons kunnen zich dat wellicht nog herinneren.

Tekst: Gerrit Grooten

Foto: Theo Janssen

De Rus is echter een Engels ras

De Engelsen noemen het Himalayan omdat het naar beweerd werd afkomstig zou zijn uit het Himalayagebergte op de grens van China en Nepal. In dit verband werden ook wel namen genoemd als China, Egypte, Rusland en zelfs Polen. Als je vroeger zulke namen noemde dan maakte dat volgens fokkers uit die tijd nogal indruk en dat had invloed op de prijs die je kon vragen.

We waren niet de eersten

De Rus, zo zullen we hem verder maar noemen, werd in 1907 in de eerste Nederlandse konijnenstandaard opgenomen. Hiermee waren we niet de eersten, want in Zwitserland was dat al in 1895 gebeurd. De Rus werd voor zover ik weet voor het eerst beschreven in 1857 door de Engelsman mr. Barlett, terwijl professor dr. Nachtsheim van het Instituut voor Kleindierteelt in het Duitse Celle aannam, dat het ras als mutatie in het midden van de 19^e eeuw in Engeland was ontstaan. We houden ons daar graag aan!

In Rusland in het wild, in China als offerkonijn

De Rus moet ook veelvuldig voorgekomen zijn in China waar hij bij duizenden tegelijk gebruikt werd als offers bij geloofsplechtigheden. Daarbij zou dan gebeden zijn voor een rijke oogst van groenten en fruit met als vrome wens dat die gewassen zich net zo vruchtbaar zouden vermeerderen als het zwartneuzige konijn. Het is als je dat leest dan ook geen wonder dat in oude verhalen wel over het Chinese konijn gesproken wordt. Ook is vroeger wel verteld dat het in Rusland in het wild zou voorkomen. Of men daaraan in het begin zoveel geloof heeft gehecht is mij nergens gebleken. Hoe een en ander ook verlopen mag zijn met dit ras, het is zeker dat de Rus een zeer lange staat van dienst heeft.

Meer dan eens gebruikt bij de opbouw van andere rassen

We denken hier aan de Californian met zijn zeer slordige Rustekening, of moet ik het uitmonstering of patroon noemen, nu het in de juiste groep 4 is ingedeeld? Ook voor de Marter is het volgens sommigen gebruikt, want daar komen in de nesten nog steeds dieren met de Rustekening voor. Tenslotte, zo las ik, heeft ook de Thüringer zijn masker aan het Russisch konijn te danken.

Maar nu terug naar ons land

In de eerste standaard wordt wat de kleur betreft alleen maar over gitzwart gesproken. Hiervoor waren 30 punten uitgetrokken. En voor een scherpbegrensdte tekening nog eens 30 punten. De oren mochten niet langer zijn dan 10 centimeter. Tegen te lange oren zei men destijds wel eens: “Dat lijkt wel op een scheepsmast op een roeiboot.” Het maximumgewicht bedroeg 3 kilo, met als ideaal 2,5 tot 3 kilo. Het type werd toen als volgt beschreven: “Zijn gestalte is fraai en enigszins gestrekt. De benen moeten kort en dun zijn!” Nu staat er: “relatief lang en edel!” Het duurde tenminste 20 jaar voor het gewicht verlaagd werd. Het is een tijdlang van 1,5 tot 2,25 kg geweest voordat we op het huidige gewicht van 1,75 tot 2,5 kilo zijn beland en je hoeft geen profeet te zijn om te voorspellen dat dit de laatste verandering niet is als we te zijner tijd in Europees verband belanden.

Meer kleuren sinds de jaren 20

Zoals gezegd kwamen in onze standaard in het begin enkel zwarte Russen voor. Het zal in de jaren 20 geweest zijn dat er ook havana en blauwkleurige Russen ten tonele verschenen. Er wordt beweerd dat wijlen keurmeester J.A. Schippers uit Diepenveen de havana Rus heeft gecreëerd en Cornelissen de Beer uit Apeldoorn is verbonden aan de blauwe kleur. Zij zouden gebruik hebben gemaakt van een Havana en een blauwe Wener. Wie het beter of anders meent te weten prima! Maar dit is wat ik onlangs over dit mooie ras onder ogen kreeg en wat ik u niet wilde onthouden. ●